

ת"פ 24252/07 - מדינת ישראל נגד מעין קרייף

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 24252-07-18 מדינת ישראל נ' קרייף

לפני כבוד השופט ציון קאפק
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענוד

נגד
הנאשם מעין קרייף
ע"י ב"כ עו"ד גולן

玠 דין

הנאשם הורשעה לאחר שמייעת ראיות בביצוע עבירות הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 [להלן:
"חוק העונשין"].

הנסיבות כפי שפורטו בהכרעת הדיון יובאו בפרק הניסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

1. ראיות לעונש

מטעם התביעה ניסתה להuid אלמנת המנוח, אך מפתת בכיה, לא הצליחה לשאת מילים.

מטעם ההגנה דיבר אביה של הנאשם. הוא פנה למשפחת המנוח והביע את צערו וכאבו על שארע. בנוסף, תאר את המשבר הגדל בו נמצאת הנאשם מאז התאונה.

אבי של המנוח דיבר בסיום הדיון וחלק על דבריו אבי הנאשם כי הייתה במשבר. לדבריו, שמע מחבריה שהוא ממשיכה לצאת לבנות, זאת ועוד נכדו לא מצליחה לישון וללמוד.

2. תמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המדינה טען כי מתחם העונשה בעבירה נע בין 3 שנים מאסר לשש שנים מאסר, זאת אף שהעונש המרבי עמוד 1

הופחת לאור התיקון בעבירות המתה (תיקון 137 לחוק העונשין).

לידיו של התובע, התיק נוהל לשווה לאחר והטאונה תועדה על ידי מצולמות ועובדת זו צריכה להזקיף לחובת הנאשמת.

מדובר בנסיבות ברף הגבואה ופגיעה בערך החברתי הגבואה ביותר - קדושת החיים. על כן ביקש למקם את עונשה של הנאשمت במחצית המתחם ולהטיל עליה 4.5 שנות מאסר ופסילה ל-15 שנים.

ב"כ הנאשמת הדגישה כי מדובר בתאונת דרכים. הנאשמת הינה נהגת צעירה וחסרת ניסיון אשר עברה לאור אדום שלא מדעת. כן הפנה לנסיבות חייה המיוחדות כפי שעולות מן התסקיר וחתם את דבריו בעתרה לאמץ את המלצות התסקיר ולהימנע מהטלת מאסר בפועל.

כל זאת יתדotti בפסקה.

הנאשמת הקראה מכתב שכיתה ובו תיארה את הכאב שחשה מאז תאונת הדרכים. בסיום דבריה ביקשה סליחה ומחלילה משפטת המנוח.

3. דין והכרעה

א. בפתח הדברים יש להתייחס לתיקון 137 לחוק העונשין (פורסם בספר החוקים 2779, 10 ינואר 2019, בעמ' 230), אשר נכנס לתוקפו ביום 10.7.2019 במסגרת הרפורמה בעבירות המתה (להלן: "תיקון 137").

להלן לשון סעיף 30 ג' שכותרתו המתה בקЛОות דעת :

"גורם מוות של אדם בקЛОות דעת-דין" מאסר שתים עשרה שנים.

העבירה החדשה של המתה בקЛОות דעת, באה כדי ליזור מדריך ראוי בין עבירות המתה השונות בנוגע לתקופות המאסר המרביות הקבועות בצדיו, ולסוג את מיקום העבירה المسؤولת של המתה בקלוות דעת ביחס לעבירות המתה האחרות. העונשים שהוטלו **הלכה למעשה** על עבירות הריגה בקלוות דעת, כמו למשל מקרי ההרגה בתאונות דרכים, הרחוקים מהעונש המרבי של 20 שנות מאסר שהוא קבוע בעבירת הריגה, הובאו כהוכחה לכך שאין צורך ב"כיס-ענישה" כה עמוק אשר מחייב לא נעשה בו שימוש. על כן, נקבע כי די בתקופת מאסר מרבית של 12 שנה, גם שהובחר והודגש כי העונשים המוטלים בעבירת הריגה בנסיבות כאמור אינם חמורים, ושהפחיתה תקופת המאסר המרבי לא נועדה להקל בהם. **הנה כי כן, הפחיתה תקופת המאסר המרבי לא נועדה להקל בענישה אשר הייתה נוהגה עד כה.** (ראה הצעת חוק העונשין (תיקון מס 124)(בעירות

עמוד 2

המתה), התשע"א-2015).

בהתאם להוראת סעיף 25(ב) בחוק המתקן: "**על עבירה שבוצעה לפני יום התחילת וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה יחולו הוראות סעיף 5(a) לחוק העיקרי**", שלפיו "יחול על העניין החיקוק המקל עם העושה". עוד קובע סעיף 25(ב), כי "...**בבאו לקבוע מהו הדין המקל על העושה, יבחן בית המשפט את מלאה ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת הנסיבות שבהם קבע בחוק העיקרי לעניין גרים מות ערב יום התחילת...**".

במסגרת הכרעת הדין אשר ניתנה ביום 19.5.28, הורשעה הנואשת בעבירות הריגה לפי סעיף 298 לחוק.

הנה כי כן, יש להחיל על הנואשת את החיקוק המקל. סעיף המטה בקלות דעת מעמיד את תקופת המאסר המרבית על תקופת קצירה ממשמעותית מזו שהייתה קבועה בעבירות הריגת. משכך, גזר הדין ינתן בהתאם להוראת החיקוק החדש **הגמ שהותוצאה העונשיות לא תושפע בהכרח מהתיקון בחוק, כמפורט לעיל**.

בהתאם להוראות סעיף 40(ג) לחוק העונשין (תיקון 113), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידה הפגיעה בו, במדיניות העונישה הנוגגת ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה.

הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממשעי הנואשת הינם ערך קדושת החיים, שמייה על שלום הציבור וביטחונו, המלחמה בקטל בכבישים והזכות לتنועה חופשית ובטוחה.

תאונות דרכים הן בגדר מכת מדינה המאפייניות בתדריות גבוהה, בתוצאות קטלניות ובקשי רב למגר את התופעה.

ב-ע"פ 570/07 חיים בן הרוש נ' מדינת ישראל, (תיקון עליון 2(2) 985) צינה כב' השופטת ארבל:

"נקודות המוצא של בתי המשפט בגדירת עונשם של מי שהורשעו בהריגה תוך נהיגה, ראוי שתගرسו ענישה חמיראה הנוגנת ביטוי לערך של קדושת החיים... כשלעצמם אני סבורה כי אין מאבק נחוץ בתאונות הדרכים ללא ענישה חמיראה. חלק ניכר של תאונות הדרכים הן תולדה מה שמקובל לכינוי "הגורם האנושי". ישנו אמן מקרים בהם נגרמות תאונות דרכים בשל טעות אנוש, תנאי הדרך ועוד כי"ב סיבות גורמיים, אולם דומה כי אין חולק שרבות מהתאונות הדרכים הן תוצאה של נהיגה בלתי זהירה שאין עמה הישמעות לחוקי התעבורה והתחשבות בתנאי הדרך..."

ענישה הולמת היא חלק אינטגרלי של החינוך לנוהga נכונה שביבודה כבוד נסעים אחרים, משתמשים אחרים בכביש, לרבות עובי או רוח תמיימים. לפיכך, רואה אני בחוב

את המגמה להעלות את רף הענישה בגין עבירות אלה."

בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (16.11.09) עמד בית המשפט העליון (כב' השופט הנדל) על שלושה שיקולים אשר על בית המשפט להנחות את עצמו בבאו לגורור את דין של נאים שבנהיגתו הרשלנית גרם למוותו של אדם:

"נדמה שקיים שלושה כלליים מוחדים בסוגיות הענישה הרואיה בעבירה של גרים תאונת דרכיהם קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזר על נאים עויש מסטר בפועל וPsiha מהנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנسبות האישיות של הנאים בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעירות אחרות המלוות בכוננה פלילתית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי,אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות."

כך הם פנוי הדברים בעבירות רשלנות ומכל וחומר לגבי נסיבות תאונה זו.

ג. נסיבות הקשורות ביצוע העבירה

על נסיבות התאונה עמדתי בהרחבת הכרעת הדין ולהלן עיקרי הקביעות העובדיות:

התאונה אירעה בצומת מרומזר עת הנאשمت נכנסה לצומת בנהיגה רציפה כשהאור האדום דולק בכוון נסיעה, פגעה במנוח אשר החל בנסיעה משמאליה כשהוא רוכב על אופניו והביאה למוותו. הנאשمت לא הבחינה במנוח בשום שלב לפני פגעה בו בעוצמה רבה. שדה הראייה בכוון נסיעת הנאשמת אל הצומת והרמזורים היה 330 מ' ומהירות המרבית במקום הינה עד 50 קמ"ש. על פי החישובים השונים הנאשמת נהגה מכוניתה במהירות שבין **89 קמ"ש ל 112 קמ"ש** כך שהיא הייתה **במרחק 165 מ' מהצומת עת הפוך האור** הירוק לצהוב ובמרחק **89 מ' מהצומת עת התחלף האור הצהוב לאדום**!. יצוין כי קודם להחלפת האורות ברמזור לצהוב ואדום, יש אור ירוק מהbehbav אשר גם בו יש התראה מספקת.

חטאה ופשעה של הנאשמת כפולים ומשולשים.

אין בפיה הסבר להתרחשות התאונה שעה שעמדו לרשותה תנאי דרך מיטביים. היפוכו של דבר- הנאשمت עומדת על דעתה כי נכנסה לצומת בחסות האור הירוק - וכן אף אמרה לקצינת המבחן-שעה שהתחשית הראייתית מצביעה בעיליל על כניסה באור אדום.

אין בפיה הסבר למהירות הגבואה של מכוניתה עובר לתאונה. צא וראה הנזק ההרסני שנגרם למכונית הנאשמת

אשר התגנסה עם חזית המכונית באופנוו. הנזק למכונית, בין השאר, **שימוש קדמית מנופצת עם חדרה וגג המכוונית נמער. האופנוו נחתך לשנים!** היא הייתה במהירות גבוהה והוא בתחילת נסעה.

אינני יודע במה הייתה שקוועה הנאשפת בשניות הגורליות שקדמו לתאונת אלום ניכר מהנטיבות כי נהגה בעיורון מוחלט.

חי אדם צער בן 36, נגדו באיבם. המנוח, מאיר קלטשי ז"ל, היה נשוי ואב לילדה בת 9.5 שנים.

מוות בתאונת דרכיהם הינו, פתאומי, אלים ולמרבה הצער גם שכיח יותר. בנסיבות הללו נחווה המות ע"י בני המשפחה ככוכב ומחסר שמעות. מכאן, גם הטראותה המלאה את בני המשפחה, בכל המעלים, בתחום של הלם עמוק וקרישה של העולם המוכר והבטוח, כפי שנאמר בתסקיריו נפגעי העבירה.

תסקיר נפגעות העבירה-האלמנה והבת. מטעמי צנעת הפרט אסתפק במובאות קצרות לצד הפניות בתסקיר. האלמנה בת 31 והבת בגיל 9.5 שיתפו את קצינת המבחן בתחוותיהן **ובהשפעה הדрамטית** של אובדן הבעל והאב בכל משורי חיהן (ראה לעניין זה עמודים 3-5 לתסקיר). ישיבות ההוכחות בהן נכח האלמנה הסבו לה כאב רב, לפי שחשה שבכל דין כי " **מכניסים לי את הסcin לגב ומוסובבים עוד קצת**".

עורכת התסקיר קבעה כי אובדן בן זוג נחשב למלחץ וקשה ביותר. מדובר באובדן חד של תמייה חברתיות, רגשית ופיזית. פעמים שהתחווה של זהות העצמית מתערערת ועל האלמנה להסתגל לתקדים חדשים שלא מילאה בעבר. השלכות האובדן ניכרות ביותר גם בחו"ל הילד שהתפתחה. לצד האובדן, החסר בדמות הורית משמעותית והאבל, בגיל כה צעיר, עליה להתמודד עם מטלות נוספות כמפורט בסוף הפסקה הראשונה בעמ' 5.

התסקיר נחתם בקביעה כי השלכות אובדן הבעל והאב ילו את אלמנתו ובתו "**לאורך כל שנותיהן והוא ימשיך ויתווה את מסלול חייה**".

תסקיר נפגעי העבירה-ההורים והאת. י הציוני למנוח אח ואחות נוספות אף לא עלה בידי קצינת המבחן לפגוש בהם. בני המשפחה תיארו את הקשר הקרוב של המנוח לבני המשפחה ואת מרכזיותם בחיהם. הם סיפרו כי לא קיבלו הודעה מסוימת אודוט האירוע ותוצאותיו הרות האסון. האופן בו קיבלו את הודעה, כל אחד בעיתוי אחר ע"י בני משפחה או חברים, הותיר בהם חותם קשה במיוחד. האם מבטאת כאב עצער לצד כאם ועם על נסיבות האובדן. על השלכות מות בנה עמדה אמו, בעמודים 7-6 לתסקיר. האב תיאר את ההחמרה במצב בריאותו ואת שגרת יומו כמפורט בעמודים 8-7 לתסקיר. הבן צעיר תיאר את הנזקים שנגרמו לבני המשפחה, תוך שבלט קושי להרחב אודוט עצמו ומצבו. דאגתו להורי, מונעת ממנו להתמודד עם אבלו שלו.

קצינת המבחן סבורה כי סיום ההליך המשפטי וענישה שתיתן הכרה למשמעות הפגיעה והנזקים שנגרמו לבני המשפחה, עשויים להחזיר להם ولو במעט, תחושת ביטחון וצדקה, ואף הקלה מסוימת.

התסקיר נחתם בהמלצת כי נוכח תמונהו הנזקים שחלקים כלכליים, להsheet על הנאשפת פיצוי כספי למשפחה המנוח, לצורך, בין השאר, תהליכי טיפול ושיקום.

הנה כי כן, באורח נהייתה הנמהר הותירה הנאשמת הרס וחורבן על שתי משפחות שעולמן חרב עליהן.

. ד. מדיניות הענישה הנוגנת.

ע"פ 2221/2016 רדה טגבה נ' מדינת ישראל, (1.9.2016) - נדון עניינו של המערער אשר הורשע **על פי הודהתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות הריגת**. על פי עובדות כתוב האישום המתוקן, המערער נסע בככיביש מס' 40 בנתיב השמאלי, אל עבר הצומת. הצומת הינו צומת מרומזר בו מעבר ח齐יה להולכי רגל, ועל פי המתווך המערער נהג בנהוגה רצופה אל תוך הצומת בmph של 90 קמ"ש, חרף העובדה שאור אדם דלק ברכמוור בכוון נסיעתו, ועל אף שרכב אחר שנסע בנתיב הימני עצר לפני העצירה ופעל בהתאם להוראות הרמזו. אותה עת חזה המנווה את הכביש ב迈向ו הח齊יה, כשהרמזו להולכי הרגל בכוון ח齊יתו היה יрок. בכניסתו אל הצומת פגע המערער במנוח, איבד שליטה על הרכב והתפרק בימיין הדרך. כתוצאה מהתאונת גרמו לmenoוח פציעות קשות שהובילו למותו. בית המשפט המחויז השית על הנאשם עונש מאסר למשך **24 חודשים** לצד עונשים נלוויים. בית המשפט העליון דחה את הערעור, בין היתר בקבעו כי מדובר בעונש שתואם את העבירה בה הורשע המערער, אשר משקף איזון הולם בין חומרת מעשי והתוצאה הטרגית, ובין הנסיבות לקוala המתוקיימות בעניינו של המערער.

בע"פ 467/09 **עמרי זילברמן נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 02.02.2012). המערער נהג ברכבו כשלצדו ישב חברו. כשהתקרב לצומת, החל לעקוף משמאל מכוניות שנסעו לפניו, וזאת דרך נסעה בנתיב המועד לפניה שמאלה בלבד, תוך שהוא נסע בmph כשהמיהירות המותרת במקום הינה עד 60 קמ"ש. בהיותו בתוך הצומת, הבхи ברכב הנושא מולו וכדי להימנע מלהתנגש בו בלם את רכבו כשהוא מטה את הגהה ומנסה לחזור לנטייב הנסיעה ישר. בעקבות זאת הוא איבד את השליטה על הרכב, סטה ימינה והתנגש במעקה הבטיחות, אשר חדר לתא הנוסעים והביא למותו של חברו.

בית המשפט המחויז גזר עליו **42 חודשים מאסר בפועל**, מאסר על תנאי, **פסילת רישון** נהייה למשך **15 שנים**, ופייצוי בסך 50 אלף ₪ למשפחה המנוח.

ערעור שהגיש על חומרת העונש, נדחה. בית המשפט העליון קבע:

"**כפי שנקבע לא פעם, טבען של עבירות התנוועה, המתבצעות במסגרת פעולה שגרתית ויום-יומיות, מביא לכך שעבירות חמורות, שתוצאותיהן קשות ביותר, מתבצעות על ידי מי שלכאורה הינם אנשים "נורמטיביים": "ערביINI-תנוועה הם, על דרך הכלל, אנשים מן-הישוב, אנשים "נורמייטוויים" כפי שנוהג לכנותם. אלא שלא לנו לлечט שולל. בקפחים חי אדם, כפי שהמעערער קיפח את חייה של אשה צעירה, הופכים אותם אנשים "נורמייטוויים" לעבריניים מן השורה, ובהתאם מה שהם חובה היא המוטלת علينا למוד להם כרישעתם" (ע"פ 8103/05 עותמאן נ' מדינת ישראל ([פורסם ב公报], 19.12.2005)). אין**

בנורמטיבות של עברייני התעבורה בעבר כדי לשנות מחומרת מעשייהם, עליהם נותנים הם את הדין בהווה. בעניינו, היגתו הפרועה של המערער יקרה סיכון חמור כלפי סביבתו, וכך שלבצרנו לא פעם קורה בכנים ארכצנו, היגה זו מצאה לבסוף את קורבנה ומעשי המערער הביאו לקטילת המנוח. אכן, אין ספק כי מצפונו של המערער מיסרו בשל קטילת חברו, אולם אין בכך כדי לפטור אותו מניסיאתו בעונש הראי אשר נובע מאחריותו הפלילית למות המנוח. העונש שנגזר עליו לפיך הינו מאוזן וראווי, ואני מוצא מקום להתערב בו."

בע"פ 8191/08 **עאוני גבара נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 24.5.2010) המערער הורשע בעבירה של הריגה ובעבירה של גרים חבלה חמורה לאחר שהיא מעורב בתאונת דרכים קטלנית. המערער נכנס לצומת באור אדום ובמהירות, וגרם למותם של זוג הורים, ולפציעתם של שלושת ילדיהם הקטינימ. בית המשפט המ徇וי השית על המערער עונש מאסר בפועל למשך 8 שנים, ופסילה מלקלבל או להחזיק ברישון נהיגה למשך 20 שנה. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

ע"פ 1196/07 **יוסף סאהר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.06.2007) - המערער הורשע בבית המשפט המ徇וי בbaar שבע בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, אותה ביצעה עת נהג במשאית, חצה קו הפרדה לבן רצוף, עקף רכב ותוך כדי העקיפה סטה שמאליה והתהפרק על הרכב שעקבף. אדם אחד נהרג ושניים נפצעו קל. המערערណון ל- 3.5 שנות מאסר, 10 שנות פסילה ומאסר על תנאי. הערעור נדחה.

על פי סעיף ההמתה בנסיבות דעת העונש הראי לעבירה זו לא יכול לעלות על 12 שנות מאסר - בפועל ועל תנאי. מבחינה זו, יש בתיקון לחוק כדי להשפיע על מתחמי העונישה ועל העונישה בפועל. ואולם, במצבים הרוחניים של עבירות ההמתה בנסיבות דעת, בהם החלק העיקרי של מתחמי העונש ההולמים עומד **בפועל** על תקופות מאסר קצרות מ- 12 שנים, אין בסעיף החדש כדי להשפיע מהותית על מתחמי העונש ההולמים ועל העונישה. משכך, ככל, אין בהוראת החיקוק החדשה של עבירת ההמתה בנסיבות דעת כדי להצדיק שינוי במתחמי העונש ההולם ובעונשים המוטלים, בהשוואה לאלו שהיו נוהגים בנסיבות דומות לפני התקיקן, בעבירת הריגה.

בהתאם לאמור לעיל ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדינות העונישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 חודשים (בזהודה ונטילת אחריות) ל- 6 שנות מאסר בפועל, ופסילה מלקלבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה שבין 10 ל- 20 שנים.

ה. נסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה

הנאשמת בת 20, אוחזת ברישון נהיגה שנתיים ונטולת הרשות קודמות.

תקניר שירות המבחן

בתסקיר מיום 10.9.19 מתוארות נסיבות חיה של הנאשמה. בפרק רקע אישי ומשפחתי מובאים פרטיים שצנעת הפרט יפה להם. (עמ' 1 והפסקה הראשונה בעמ' 2).

לגביה התאונה- היא אינה זוכרת שಚצתה את הצומת באור אדום. חשה אמפתיה כלפי משפחת המנוח ומביעה צער על שארע. מצינית כי מאז התאונה היא חווה "פלאשבקים" ומשוחרת בראשה את השתלשלות הנסיעתה. עוסקת בתכנים הקשורים לאובדן ולמוות ומתמודדת עם חרדות וקשיי שינה, לצד סימפטומים פוסט טראומטיים נוספים. היא לא נהגת מאז התאונה וממעטת ליצאת מהבית. חשה מאוימת ומבוהלת.

לצורך גיבוש המלצתה נפגשה קצינת המבחן עם הורי הנאשמת אשר שיתפו אותה בקשרים שהנאשמת חוותה בשנים שקדמו לתאונה ובתקופה שלאחריה.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת אינה מאופיינת ב��ויים אישיותיים שלויים, אלימים או פוגעניים וכי נראה כי הסיכון מהתנהגות בעייתית חוזרת מצדיה, נמוך. ההערכה הינה כי היא זוקקה להמשך טיפול אינטנסיבי לצורכי עיבוד אחראית לפגיעה ומשמעותה, וכי סיכוי שיקומה טובים.

ኖכח גילה הצער ומצבה הנפשי סבורה קצינת המבחן כי הטלת עונש מאסר בפועל תביא לנסיגה במצבה הנפשי ובתפקודה.

התסקיר נחתם בהמלצתה להימנע ממאסר בפועל ולהטיל עליה מאסר בדרך של עבודות שירות לתקופה של 9 חודשים, במהלך תמשיך בשיחות פרטניות עם שירות המבחן וכן תישקל אפשרות שילובה בטיפול קבוצתי.

במידה ובית המשפט יטיל עליה מאסר בפועל, ממליצה קצינת המבחן כי בית המשפט יתחשב במצבה הנפשי לעניין אורך תקופת המאסר שיטול וכן המאסר ידחה בחודש וחצי לשם הכנתה על ידי שירות המבחן לריצוי העונש ולאשר לשירות המבחן קשר עם הנאשמת עד קליטתה בכלא.

בקביעת העונש המתאים בתוך המתחם אתן משקל משמעותי, לגילה הצער של הנאשמת ולנסיבות המציגים בתסקיר שהוגש בעניינה בפרק רקע אישי ומשפחתי ואשר לא נחשפו על ידי. כן ינתן משקל מסוים לעובדה כי זהו מאסרה הראשון. לא ראוי רבותה גדולה בהיעדר הרשעות תעבורה זאת נוכח וותק הנהיגה הדל של הנאשמת.

לענין מצבה הנפשי של הנאשמת יש להביא את דברי כב' הש' נאור ברע"פ 2955/12 **רמוס נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(2)**:

"לצד בחינת נסיבותיה של המבוקשת, יש לזכור כי השיקולים המתוויים את שיקול דעתם של בתי משפט בעת קביעת העונש הראי לעבירות תנואה בעלות תוכאות קטלניות, אינם מתחמקים רק בנאשם. על בית המשפט לשקל מערכת שיקולים רחבה יותר, הכוללת גם את בחינת תוכאות התאונה והאינטרס החברתי שבענישה.

לענין זה נאמר:

"מطبع הדברים, ומכוון תפקידם, בחרו באי כוחה של המערעת להאיר את השלווטו הקשות של העונש על שולחותם, בעוד שבית המשפט מצווה למת את דעתו למערכת שיקולים רחבה יותר, וביניהם - כיצד נהגיםiami במילולא רשלנותה, שלהשקבתנו היא חמורה גם חמורה, לא היה נגרם מותה של אשה, אם לילדיהם, שפטיל חייה קופד בחטא, וועלם של בני משפחתה נשנה עקב לכך מן הקצה אל הקצה. לתוצאה זו נודעת חמורה כפולה ומוכפלת נוכח המצב הבלתי נסבל בכנים ישראל, שאת מחירו משלמים רבים בחייהם, כמועה של יום יום. מצב זה אינו נובע מגזירת שמים, הוואיל ובחילוקו הארי נגרם עקב התנהוגות רשלנית של נהגים אשר אינם מקפידים לקיים כללי בטיחות בסיסיים, כללים שנעודו לקדם סכנות מן הסוג שגרמו למותה של המנוחה." (ע"פ 4300/09 בן רובי נ' מדינת ישראל ([פורסם ב公报], 9.10.2009)).

במכלול השיקולים אני מעמיד את עונשה של הנאשמה על מחצית המתחם.

. א. אשר לשאלת הפיצוי

לאחר שנתי דעת לייעוני הצדדים הגעתו לכל מסקנה שיש לחייב את הנאשמת בתשלום פיצוי לאלמנת המנוח ולבתו, ללא כל קשר לזכותם לפיצוי על פי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה- 1975 .

בענין זה אפנה לרצינן המשפטי והמוסרי העומד בבסיס הוראת סעיף 77(א) לחוק כפי שבא לידי ביטוי בرع"פ 9727/05 גליקמן נ' מדינת ישראל:

"לסמכות הפיצוי לפי סעיף 77 תכליות חשובות נוספת ובהן: מתן סעד מיידי לנפגע מבלי שייאלץ להמתין עד לסיוםם של ההליכים האזרחיים בעניינו, אשר עלולים להתמשך על פני מספר שנים; הכרה חברתיות בסבלו של הנפגע ושיתופו, במידה מה, בהליך הפלילי המתנהל נגד תוקפו ... תכליות נוספת ... הינה העלתה מעמדו של קרבן העבירה בהליך הפלילי חלק מהמגמה ההלכתית ומטעצת בעת האחونة לשלובו בהליך הפלילי ולהכיר בזכותו במסגרתו". (פ"ד סב (2), עמ' 813 ו-817).

הלכה מושרשת היא שסכום הפיצוי הנפסק לטובת נפגע עבירה אינו כרוך ביכולתו הכלכלית של החיב. ודוקן: במקודם הדיון בשאלת הפיצוי לנפגע עבירה עomid הנזוק, ותכלית הפיצוי ברצון לשפותו בנסיבות ובנסיבות, גם אם באופן חלקו, בדברי השופט חשיין בرع"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד (3) (2002) 418: "הנפגע - לא הפוגע - הוא העומד במרכז הזירה, הזרקורים מופנים אל הנפגע, בו ידובר ואוטו נבקש". (לענין זה ראו גם: ע"פ 6452/09, קאסם עלי נ' מדינת ישראל, (22.07.2010), ע"פ 5761/05, מאידלאוי נ' מדינת ישראל, (24.07.2006) וההפניות שם).

אשר על כן, אני גוזר על הנאשמה את העונשים הבאים:

1. 4 שנים מאסר בפועל.
2. אני פוסל את הנאשמה מלקביל או מלחשיך רישוں נהייה לתקופה של 15 שנים שמנינים יחל מעתם רצוי המאסר.
3. שנה מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשמה לא תנהג בזמן פסילה במשך 3 שנים מעתם רצוי מאסורה.
4. הנאשמה תשלם פיצוי לאלמנת המנוח בסך 50,000 ₪. הפיצוי יופק בಗזירות בית המשפט, עד ולא יותר מיום 1.3.2020 ויעבר לאלמנת המנוח על פי פרטי שיימשו על ידי הפרקליטות.

הנאשמה בת 20. מצאתי טעם של ממש בבקשת שירות המבחן להשווות תחילת רצוי המאסר בחודש וחצי על מנת להוכיח את הנאשמה לחקירה כניסה לכלא. אני דוחה אפוא תחילת רצוי המאסר ליום 19.12.19. במועד זה על הנאשמה להתייצב בבמ"ר ניצן לא יותר מרשעה 09:00 כשבישותה תעוזת זהות או דרכון. על הנאשמה לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיוון של שב"ס בטלפון 089787336, 089787377, 08-9787377.

אני מאשר לשירות המבחן להיות בקשר עם הנאשמה בתקופה של קראת רצוי המאסר.

תנאי לעיקוב הביצוע הינו מילוי הערבויות הבאות:

התחייבות עצמית וערבותה צד ג' בסך 50,000 ₪ כל אחת. אני מאשר את מר אופיר קרייף, אבי הנאשמה כערב צד ג'.

מושא זהה צו עיקוב יציאה מן הארץ נגד הנאשמה. עליה להפקיד דרכונה לאלאר בנסיבות בית המשפט.

זכות ערעור כחוק.

העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ה' חשוון תש"פ, 3 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.